

v 2. větě, že přihlásil-li zaměstnavatel nižší mzdu nebo neohlásil-li jejího zvýšení, je povinen nahraditi pojišťovně rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou podle skutečné mzdy a dávkami, jež by pojištěnci příslušely podle mzdy přihlášené. Mluví v této druhé větě o zvýšení mzdy, nemá ono ustanovení na mysli nic jiného, než co samo plyne z použitého výrazu, t. j. výši pobírané mzdy, jak jest ostatně dotvrzeno i tím, že náhradní povinnost zaměstnavatelova se týká rozdílu mezi dávkami podle mzdy skutečné a mzdy přihlášené, t. j. právě podle výše oněch mezd. Je proto při nastalém zvýšení mzdy předpoklad, za něhož cit. ustanovení ukládá zaměstnavateli povinnost k náhradě rozdílu dávek, dán jen tenkrát, jestliže zaměstnavatel neohlásí před pojistným případem onu výši, v jaké zaměstnanec mzdu skutečně pobírá, kdežto jinaké nesprávnosti při ohlášení vyšší mzdy nemohou podle uvedeného ustanovení býti titulem pro vznik náhradní povinnosti. Jde tu jen o jinaké nenáležitosti ohlášky, jež ovšem zakládaly náhradní povinnost zaměstnavatelovu podle původního znění zákona o sociálním pojištění č. 221/1924 Sb., jež však této povinnosti již nezakládají podle novelizovaného znění provedeného zákonem č. 184/1928 Sb., který nenáležitost ohlášek uznává za titul pro vznik náhradní povinnosti zaměstnavatelovy jen tenkrát, týká-li se nenáležitost ta výše přihlášené mzdy. Oznámila-li proto zúč. strana ještě před pojistným případem ono zvýšení mzdy, k jakému ciferně skutečně došlo, může sice skutečnost, že při tom oznámila nesprávně den, od něhož zvýšení nastalo, býti důvodem, aby ohláška o zvýšení mzdy byla označena za nenáležitou, nenáležitost ta není však podle zákona o sociálním pojištění ve znění zákona č. 184/1928 Sb., netýkajíc se výše mzdy, důvodem zakládajícím náhradní povinnost ve smyslu 2. věty 2. odst. § 20.

Č. 12.661.

Pracovní právo: I. Rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech není příslušná k výroku, že vysazení členů závodního výboru z práce je neplatné. — II. Vysazení z práce na dobu přesně vymezenou nelze klásti na roveň rozvázání pracovního poměru, proti němuž je člen (náhradník) závodního výboru chráněn ve smyslu § 22 odst. 2 zákona o závodních výborech a k němuž je třeba souhlasu rozhodčí komise.

(Nález z 25. listopadu 1936 č. 13.176/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 3427/24, ad II. Boh. A 11.513/34.

Věc: »Akc. společnost továren zrcadlového skla a uhelných dolů v Čechách, dříve firma Andreas Ziegler's Sohn«, representace v Praze proti rozh. rozhodčí komise podle zákona o záv. výborech ve Stříbře z 1. října 1934 o vysazení z práce členů záv. výboru.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Záv. výbor dělnický v závodě stěžující si firmy v Holýšově podal 27. září 1934 u rozhodčí komise podle zákona o záv. vý-

borech ve Stříbře stížnost na střídavé dlouhodobé vysazování členů a náhradníků záv. dělnického výboru z práce, jež pokládal za neoprávněné a odporující § 22 zákona o záv. výborech, ježto dělo se bez souhlasu rozhodčí komise a ježto členům výboru byla tím znemožněna, resp. stěžována jejich činnost ve funkcích členů závodního výboru, neboť bydliště jejich se všeobecně nenalézá v místě podniku. Při ústním jednání před rozhodčí komisí označil zástupce záv. výboru členy a náhradníky záv. výboru, kteří byli z práce vysazováni, uvedl, že mezi firmou a záv. výborem nebylo jednáno o tom, že mohou býti vysazováni i členové záv. výboru, a dodal, že od 27. září 1934 nejsou již členové záv. výboru z práce vysazováni. Zástupce firmy uvedl, že seznamy dělníků, kteří měli býti vysazováni, byly sestavovány vždy za součinnosti záv. výboru, aniž záv. výbor proti tomu něco namítal, když mezi vysazenými dělníky byli také členové záv. výboru.

Nálezem rozhodčí komise z 1. října 1934 bylo vysazování členů a náhradníků záv. výboru, jmenovitě uvedených, z práce v závodě stěžující si firmy uznáno za nepřipustné a neplatné, ježto se stalo bez souhlasu rozhodčí komise. V důvodech vyslovila rozhodčí komise názor, že vysazování z práce rovná se propuštění z práce, ježto jak při propuštění, tak i při vysazení (t. j. propuštění jen na omezenou dobu) nastávají tytéž právní účinky, totiž rozvázání pracovního poměru, při propuštění trvale, při vysazení dočasně. Vysazení z práce podle povahy věci směřuje podstatně k týmž právním účinkům jako propuštění, t. j. k tomu, aby dělník po jistý čas nepracoval a nedostával mzdu (a právě placení mzdy je podstatným znakem trvajícího poměru pracovního). Stejně jako k trvalému rozvázání pracovního poměru (při propuštění), tak i k jeho rozvázání přechodnému (při vysazení) je třeba svolení rozhodčí komise, jak je předpisuje zákon o záv. výborech v § 22, neboť v obou případech platí též zákonodárný motiv, neznemožňovati členům a náhradníkům záv. výboru výkon jejich funkcí.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Především musil soud z úřední povinnosti přihlédnouti k tomu, že žal. úřad v enunciátě svého nálezu prohlásil vysazování z práce členů a náhradníků záv. výboru bez svolení rozhodčí komise za nepřipustné a za neplatné. Rozhodnutí o tom, zda k určitému disposičnímu aktu zaměstnavatele s funkcionářem záv. výboru je třeba podle § 22 zákona č. 330/1921 Sb. souhlasu rozhodčí komise a zda tedy určitá dispositice bez souhlasu rozhodčí komise je s hlediska zákona přípustná či nepřipustná, náleží ovšem do pravomoci rozhodčí komise, nikoli však vyslovovati se o tom, zda zmíněná dispositice je platná či neplatná. Tímto výrokem zasahuje se totiž do soukromoprávního pracovního poměru zaměstnaneckého, neboť se jím staví na jisto, že dispositice zaměstnavatelova nemá právní účinky, tudíž v daném případě, že účinky vysazení z práce nenastaly. Svým výrokem o tom, že vysazení členů závodního výboru z práce je neplatné, učinila tedy rozhodčí komise rozhodnutí o soukromoprávním poměru pracovním, k čemuž však, jak soud ustáleně judikuje (srov. na př. Boh. A 3427/24) podle § 22 zákona o záv. vý-

borech příslušná nebyla. Je proto nař. rozhodnutí v tomto bodě v rozporu se zákonem.

Ve věci samé namítá stížnost, že je nesprávný právní názor v nař. rozhodnutí uplatněný, že každé vysazení z práce se rovná propuštění, a dovozuje, že při vysazování z práce v závodě st-lčíně šlo vždy o vysazení na určitou přesně vymezenou dobu, které nelze pokládati za propuštění, neboť pracovní poměr nebyl vysazováním zrušen ani dočasně, nýbrž trval i po dobu vysazení v plné platnosti dále. Soud musil uznati tuto námitku stížnosti důvodnou.

Vysazení z práce na dobu přesně vymezenou nelze totiž klásti na roveň rozvázání pracovního poměru, proti němuž je člen (náhradník) záv. výboru chráněn ve smyslu § 22 odst. 2 zákona o záv. výborech a k němuž je také třeba souhlasu rozhodčí komise. Tento názor vyslovil a podrobně odůvodnil nss již v nálezu Boh. A 11.513/34 a trvá na něm i v přítomném sporu, odkazuje zároveň na důvody v cit. nálezu obsažené podle § 44 jedn. řádu. V témž nálezu je také blíže uvedeno, jaká obrana náleží členům závodního výboru při vysazování z práce.

Žal. úřad založil své rozhodnutí výhradně na právním stanovisku, že každé vysazení z práce, tedy i vysazení na přesně vymezenou dobu, se rovná propuštění, k němuž je třeba souhlasu rozhodčí komise podle § 22 zákona o záv. výborech. V důsledku tohoto svého právního stanoviska nezkoumala pak ovšem žal. rozhodčí komise, jaké povahy bylo vysazování z práce v závodě st-lčíně a zda lze je in concreto pokládati za zrušení pracovního poměru. Podle toho, co bylo výše řečeno, nelze však uznati zmíněné stanovisko rozhodčí komise za zákonné. Že by však vysazováním z práce bylo in concreto členům záv. výboru bráněno ve výkonu jejich funkcí, rozhodčí komise ve svém nálezu vůbec nevyslovila a nemůže tedy ani soud s tohoto hlediska nař. rozhodnutí co do jeho zákonnosti přezkoumávati.

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, musilo proto býti nař. rozhodnutí v celém rozsahu zrušeno podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.662.

Horní právo. — Řízení správní: I. * K autoritativnímu rozhodnutí otázky, má-li voda, vytékající z dolu, povahu vody důlní či nikoli, jsou příslušny výhradně úřady báňské (Slovensko). — II. * Okolnost, že majitel dolu svádí do důlní vody, protékající jeho dolem, odpadovou vodu z hydrocentrály, postavené v dole, neodnímá této vodě její povahu vody důlní ani tenkrát, když k pohonu oné hydrocentrály používá vody, kterou vodovodem přivádí z nějaké vody povrchové. — III. * Na území, na němž dosud platí býv. uh. vodní zákon (zák. čl. XXIII:1885), báňské úřady — rozhodující podle § 129 odst. 2 ob. hor. zák. o propůjčení důlní vody — nejsou omezeny na vydání negativního výroku, je-li či není-li s hlediska zájmů hornických překážek, aby požadovaná důlní voda byla žadateli propůjčena, nýbrž jsou povinny vysloviti pozitivně, zda a komu se požadovaná důlní voda propůjčuje.

(Nález z 25. listopadu 1936 č. 12.958/36.)